

KATOLIŠKI GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Leto XXXXI. - Štev. 11 (2039)

Gorica - četrtek, 16. marca 1989 - Trst

Posamezna številka Lir 1000

Maksim Gaspari: Z butarami v cerkev

Glej, prišla oljčna je nedelja, in polne srčnega veselja vrvijo trume v božji hram. (Simon Gregorčič)

Doživljamo prelomne čase

Na zadnjem od letošnjih teoloških predavanj v Katoliškem domu v Gorici je univ. prof. v pokoju in znani strokovnjak v psihologiji dr. Anton Trstenjak na njemu svojski prijeten način nazorno prikazal prelomne čase, v katerih živimo. Predavanje je poslušalce s svojo izvirnostjo zajelo kot malokatero do sedaj, saj je bilo nabito z ugotovitvami in prodornimi zaključki.

Najprej je predavatelj opozoril, da vsak rod svoj čas doživlja kot svojo prelomnico. In vedno znova se ponavlja ugotovitev: smo v prelomnih časih. Dejansko pa gre vedno za neke vrste spopad med mladimi in starimi. Kajti v tem se zgodovina ponavlja. Tako ima seveda tudi naš čas svoje značilnosti. Dr. Trstenjak je na šest od njih izrecno opozoril.

ODMIRANJE DRŽAVE

Človeška družba se vedno bolj spreminja v jamo razbojnikov. To dokazuje mednarodni terorizem. Pravna družba izginja, uspevajo zločinci. Državni red se umika mednarodni zmešnjavi in anarhiji. Spominimo se le, kako neznani zločinci z raznimi ugrabitvami držijo v šahu največje države in jih strahujejo. Zlasti primer iranskega fanatičnega verskega voditelja Homeinija je zgovoren dokaz za nemoč velesil.

In kdaj se je začelo odmiranje države? Dejansko na začetku novega veka, ko so razni filozofi začeli učiti, da oblast državnih voditeljev ne sloni več na Bogu in ne izvira iz njega, temveč da je nosilec in izvor oblasti ljudstvo. Toda, kdo je pravi pravzaprav ljudstvo? Prav pri tem pride do zlorab in manipuliranja. (Zadnji primer manipulacije je Milošević s svojim populizmom v Srbiji - op. ur.).

ODMIRANJE CERKVE

Ne odмира samo država, v kristjanih odмира tudi Cerkev. Vse več kristjanov ima samo še osebno, subjektivno vero. Boga še priznavajo, ne pa njegove Cerkev. Ne marajo njene avtoritete, ker so si sami sebi postali avtoriteta. Cerkvena vera, tj. vera, ki se naslanja na oznanjevanje Cerkev, postaja vedno bolj slabotna in osporavana.

Danes je vedno težje cerkvenemu vodstvu dajati smernice in zahtevati, da se jih izpolnjuje. Dušni pastir vedno težje iz bogoslužnih prostorov usmerja versko življenje svojih župljanov. Saj ne prihajajo več v cerkev. Sodobni človek noče več, da se ga spreobrača. Do prepričanja hoče priti po razgovoru in potem, ko se je sam odločil. Zato se dušno pastirstvo danes usmerja v dve poti: iti za človekom, iskati ga, ali pa čakati, da človek pride k predstavniku Cerkev kot se to dogaja marsikje v misijonskih deželah.

KRIZA DRUŽINE

Ta je očitna. Vedno manj je družinske povezanosti. Že otrok se rodi v poročnišnici, bolnika se za vsako malenkost pošlje v bolnišnico, starega človeka v dom ostarelih, pred smrtjo znova v bolnišnico, da ja ne bo umrl doma; do pogreba se ga hrani v mrliških kapelah ali »večnicah«, ki imajo v Ljubljani značilni vzdevek »box«.

Nadalje: neločljivost zakona se vedno bolj osporava. Za mnoge je vsaka zakonska vez odvečna. Zato živijo skupaj, ne da bi sklenili cerkveni ali civilni zakon. Ta duh vedno bolj prevzema tudi kristjane. Starši se odpovedujejo otrokom. Tiste, ki imajo, do neznosnosti razvajajo, tako da danes otrok dejansko terorizira starše. Še huje pa je, da starši sploh ne marajo imeti več otrok. Enega ali dve. Tudi tej miselnosti so kristjani že zelo zapadli. Zatekajo se vedno bolj k splavu, ga zagovarjajo ali vsaj opravičujejo.

KRIZA ČLOVEKA

To stoletje naj bi bilo stoletje človeka. Dejansko pa človek še nikoli ni bil tako razčlovečen kot je prav na koncu tega stoletja. Bolj ko napreduje tehnično, bolj nazaduje v svoji osebnosti in svoji moralni. Človek postaja predmet, ki ga razna sredstva javnega obveščanja, propaganda in ponudba potrošniških dobrin popolnoma osvaja in zasužnjuje.

KRIZA VREDNOT

Ta kriza je dejansko srčika krize človeka. Danes objektivne vrednote zanj ne obstajajo, zato tudi ni več govora o resničnem dobrem in resničnem zlu. Danes je za človeka dobro to, kar je koristno, kar prinaša užitek in udobje. Danes se človek ne vprašuje več po tem, kaj sme, ampak samo, kaj zmore. Če bi se svoj čas spraševal, ali sme ustvariti atomsko bombo, bi je morda ne proizvedel, ker pa je imel le eno težnjo, pokazati, kaj zmore, jo je naredil in spravljal svet na rob uničenja.

Prav tako, če bi človek spoštoval biogenetične zakone, bi pustil nedotaknjeno področje ustvarjanja novih življenj, saj si je to Bog sebi pridržal, kot je dejal Mojzesu iz gorečega grma: »Zemlja, na kateri stojiš, je sveta, ne bližaj se ji!« Tako pa je hotel pokazati, da zmore tudi to in je prestopil dovoljene meje. Postal je demirg, zločesti čarovnik, ki dobro sprevrta v slabo.

STOPNJEVANJE HITROSTI

Človek ne zna več umirjeno živeti. Opaža ga hitrost: na cesti, v zraku, kompjuterska sredstva že dosegajo hitrost svetlobnih žarkov. Tako hitro živimo, da nimamo sploh več časa za življenje.

Izgubili smo čut za srečo, kajti srečo iščemo izven sebe, namesto da bi jo iskali v sebi. Kajti sreča ni v tem, kar imam — to povzroča zgolj mrzlično hlastanje po še nedoseženem —, ampak, kar sem. Šele, ko človek odkrije sebe in gre vase, najde pravo srečo.

VEC MODROSTI!

Svoj čas je bistri mislec dr. Anton Mahnič zaklical v slovensko zatohlost slogaštva besede: »Več luči!«, filozof dr. Aleš Ušeničnik pa je nato napisal knjigo z istim naslovom.

Dr. Trstenjak pa je svoje razmišljanje o današnjih prelomnih časih zaključil z ugotovitvijo: luči imamo danes še preveč, namreč umetne luči, saj so celo noč spremenili z mogočno razsvetljavo v dan. Kar nam danes manjka, je resnična modrost. Zato: več modrosti, te krvavo potrebujemo, in to božje modrosti, božje milosti in božjega blagoslova!

J. Jk.

★

Nobene težave ne bomo rešili, če bomo križem rok čakali, da jo rešijo drugi. (Martin Luther King)

Molitev v našem vsakdanjem življenju

Letošnje postno pismo slovenskih škofov, II. del

Tokrat bi radi odgovorili na vprašanje, kako in kdaj naj molimo. Našteli bomo nekaj oblik molitve, ki niso težke niti dolge in bomo zanje kljub pomanjkanju časa našli prostor v svojem vsakdanjem življenju.

OCENAS

Od vseh molitev ima posebno vrednost Gospodova molitev očenaš, ker nam jo je zapustil Kristus sam. Ker jo velikokrat ponavljamo, je nevarnost, da jo molimo le z ustnicami, duh in srce pa nista zraven.

Vedno znova si moramo prizadevati, da pri Gospodovi molitvi ne bi bili raztreseni in da nam besede res nekaj pomenijo in povedo. Očenaš je tudi najboljši zgled, za kaj in kako naj Boga v molitvi prosimo. Prav bi bilo, da bi bil očenaš sestavni del vsake skupne in osebne molitve.

JUTRANJA MOLITEV

Slovenski pregovor pravi: »Rana ura, zlata ura.« Drug naš pregovor svetuje: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo.«

Navadno ne vstajamo vsi hkrati in od doma odhajamo ob različnem času. Zaradi tega v mnogih družinah ni mogoče misliti na skupno jutranjo molitev. Včasih smo skoraj vsi znali molitve: Tebe ljubim Stvarnik moj, O Gospa moja o Mati moja in druge, s katerimi smo začnili dan.

Če ni mogoče vsem jutraj moliti skupaj, molimo sami, ali naj molita skupaj z otroki stara mama in oče, molita lahko sošolca, ki gresta po isti poti v šolo, ali delavce, ki zgodaj lovi avtobus, s katerim se pelje na delo.

Ob molitvah, ki jih poznamo od otroških let, naj privrejo iz srca tudi osebne molitve, saj je molitev pogovor z Bogom. Kadar morate očeti in matere zgodaj na delo, ko vaši otroci še spijo, molite zanje in jih pokrižajte, da jih bo v urah vaše odsotnosti spremljal božji blagoslov.

ANGELOVO ČEŠČENJE

Trikratna molitev Angel Gospodov zjutraj, opoldne in zvečer skupaj z Marijo, Jezusovo in našo materjo, nas spominja na začetek našega odrešenja. Molitev angelovega češčenja nas spodbuja, da tudi mi kakor Marijo pozorno sprejemamo božjo voljo in jo uresničujemo v vsakdanjih opravilih.

Nekoč se je ob opoldanskem zvonjenju marsikje vse delo za nekaj trenutkov ustavilo in se je oglasila skupna molitev Angel Gospodov. Bog je prihajal k človeku in človek k Bogu. Kakor je Marija sprejela božje povabilo, tako ga mora sprejeti vsak človek v svojih življenjskih okoliščinah in odločitvah.

Molitev angelovega češčenja je zelo življenjska. Molimo jo lahko kjer koli, sami ali skupaj z drugimi. Ob njej naj bi za-

čutili, kako Bog človeka ceni, saj je postal nam enak v vsem, razen v grehu. Hkrati naj bi se ob angelovem češčenju naučili drug drugega spoštovati in ljubiti, saj nas povezuje božja ljubezen.

MOLITEV PRED JEDJO IN PO JEDI

Tudi glede skupne molitve pred jedjo in po njej so težave. Vsak zase prihajate iz šole in iz službe, polni ste skrbi, da pogosto niti ne pomislite na molitev.

Obstajajo različni vzroki, da se molitev pred jedjo in po jedi opušta, glavni vzrok pa je gotovo premajhna zavest, da so hrana, zaslužek, stanovanje in vse drugo božji darovi. Ob njih se ne smemo vesti kot nevhvaležni otroci, ki se svojim staršem ne znajo zahvaliti za njihovo skrb in ljubezen.

Bog je blagoslovljal naše delo na polju in v vinogradu, v tovarni in šoli, v pisarni in kuhinji. S to hvaležno zavestjo nas uživanje hrane še tesneje poveže med seboj in nas hkrati spomni na duhovno hrano, ki ne mine, povrh nam pa še odpira oči, srce in roke za potrebe tistih, ki vsega tega nimajo.

Preproste molitve pred jedjo in po njej: Oče naš, Blagoslovi, Gospod, nas in te svoje darove, Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Zahvalimo se ti, Gospod, za vse prejete dobrrote... so govorica posameznikov in družine, ki se zaveda svoje odvisnosti od Boga in se mu zahvaljuje za dobroto.

Če delovno okolje ni naklonjeno skupni molitvi, se vsaj pokrižajmo in v duhu izrazimo hvalečnost največjemu Dobrotniku našega življenja.

VEČERNA MOLITEV

Če družina ni zbrana zjutraj ali opoldne, je več priložnosti za skupno molitev zvečer. Tudi če smo zvečer sami, ne opuščajmo večerne molitve in vključimo vanjo vse, ki so z nami povezani.

Večerna molitev, naj jo molimo sami

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil

ali skupaj, nas pomirja, povezuje, dvigne pred Boga naše delo in skrbi, nas okrepi in pripravi na delo naslednjega dne.

Skupen pogovor z Bogom družino povezuje. Potrjeno je dejstvo, da družina, ki skupaj moli, ostane skupaj. Zaprmo za nekaj trenutkov televizor, žrtvuemo tudi kakšno zanimivo oddajo za osebni pogovor z Bogom in med seboj.

Večerno molitev lahko molimo po obrazcu O Jezus blagoslovi me, ki ga znamo iz otroških let, ali ob odlomku iz Svetega pisma. Na koncu pa naj bo zmeraj izpraševanje vesti in kesanje, ko se zavemo svoje človeške revščine in prosimo Boga, da bi nam odpustil. Kesanje mora biti nujno najvažnejši del večerne molitve. Ko rečemo Bogu, da nam je resnično žal, da smo ga žalili, nas to nadnaravno kesanje poveže spet z Bogom, če bi tudi težko grešili tisti dan.

ROŽNI VENEC

Poglobljeni sodobni kristjani ponovno odkrivajo lepoto molitve rožnega venca. Nič jih ne moti njegova dolžina in tudi ne ponavljanje istih besed.

Rožni venec je izredno lepa šola krščanskega življenja, saj nas uči, kako velike reči je Bog storil za nas s svojim delom odrešenja. Rožni venec temelji na Svetem pismu. Ponavljanje očenaša in zdravarije in premišljevanje Jezusovega učlovečenja, trpljenja in poveljanja krepi našo navezanost na Boga, Jezusa Kristusa, Marijo in Cerkev.

Ob jagodah, ki drsijo med prsti, mislimo na dneve in ure našega življenja, ki je bilo tudi polno veselja, trpljenja in pomirjenja. Če ne zmoremo vsak dan celotnega dela rožnega venca, zmolimo vsaj eno desetko.

MOLITEV OB POSEBNIH PRILOŽNOSTIH

Ob mnogih osebnih in družbenih pretresih in krizah, ki smo jim nenehno priče, se v marsikom zbudi občutek nemoči. Do takega občutka prihajajo še predvsem ostareli, bolniki in invalidi vseh vrst, ki si govorijo: »Ne morem nič, le slaboten človek sem, brez vpliva in odpisan v družbi.«

Kdor ima vero in zaupa v moč molitve, ni nikoli nepomemben član človeške družine. V še tako slabotnem »deluje Kristusova moč« (2 Kor 12, 9). Z molitvijo spreminjamo sebe in okolje okrog sebe, kar je pogoj za preobrazbo družbe. Po molitvi rastejo v nas in med nami pravica, mir, razumevanje in odpuščanje.

V Cerkvah vstajajo vedno nove potrebe in zahteve: ponovna evangelizacija, soodgovornost vseh za rast Cerkev, zdravo oblikovanje družine, duhovniški in redovniški poklici, krščansko gledanje na odnos do sveta in še mnoga druga pomembna vprašanja. Teh in mnogih drugih nalog, ki presegajo naše moči, se lahko lotimo z veliko ljubeznijo in z zaupanjem v Boga le, če ga v molitvi prosimo za moč in razsvetljenje.

R. B.

V PROTITOKU

Tik pred iztekem prvega leta po ustanovitvi Kmečke zveze se je v slovenski stvarnosti pojavilo Slovensko krščansko-socialno gibanje, s katerim se kristjani vračajo v politično življenje v Sloveniji. To je pomenljivo dejstvo zadnjih dni, potem ko je že nastala vrsta takojmenovanih alternativnih zvez in skupin, ki vse oporekajo komunistični partiji njeno vodilno vlogo in več kot 40 let trajajoči monopol.

Nemirno in prelomno je bilo minulo leto, osvobodilno, čeprav tudi polno negotovosti in groženj. Toda v tem letu je Slovincem začela izgovorjena in pisana beseda teči dosti bolj sproščeno in prosto ter je osvobodila predolgo zamolčano, zadržano ali zakrinkano misel.

Swobodni organizaciji kmetov so sledili demokrati in socialdemokrati, potem pa je prišla vrsta na kristjane. Sprva so si pomišljali, kakor da čas še ni zrel, da razvoj demokratizacije še ni dosegel tiste stopnje, ki bi zares omogočala politični pluralizem in samostojno delovanje strank. Verjetno pa je bilo kaj obotavljanja tudi zaradi pretekle dediščine in strah pred očitki obujanja novega klerikalizma.

Končno pa je skupina pogumnih ljudi vendarle premagala pomisleke in kratkoročno ustanovila gibanje, ki se sklicuje na krščanska etična načela in se postavlja kot nadaljevalec Krekove, Gosarjeve in Kocbekove socialne misli. Njegovo delo bo vodilo skrb za civilno osamosvojitve in za odpravo socialnih krivic ter se bo

dalo voditi zavesti, da bo mogoče izvesti novo družbeno ureditev na podlagi etičnih vrednot in z naglašanjem prvenstva osebe.

Težko je v teh časih biti prerok in napovedati tako ali drugačno prihodnost in uspešnost alternativnim gibanjem in strankam v Sloveniji, vendar pa je gotovo, da bodo vsa prispevala h krepitvi družbene zavesti ter individualne in kolektivne odgovornosti v slovenskem narodu.

To še posebej mora veljati za novo politično gibanje kristjanov, ki si morajo šele izdelati svoj akcijski in idejni program. O tem bomo lahko kaj več zvedeli v prihodnjih mesecih, ko si bo krščansko-socialno gibanje utrla pot v širše plasti slovenskega naroda in razširilo krog prijateljev in somišljenikov.

Zdaj je nastalo iz društva »2000«, po številu omejene skupine, ki ima prijatelje in somišljenike po vsej Sloveniji, vendar pa bo moralo zajeti še druge, da bo zares lahko nastopalo v imenu vseh kristjanov, ki se zanimajo za skupno dobro. Enkrat za vselej bi se morali zavedati, da v tem trenutku ni mesta za parcelizacije in delitve, ki so povzročile toliko škode v preteklosti. Novih napak si kristjani na političnem področju zdaj zares ne smemo več privoščiti.

Na novo pot moramo iti v duhu dialoga za slovenski narodni program, ki naj pomeni večjo politično strpnost, večjo socialno pravičnost, gospodarsko učinkovitost in bogatejšo kulturno in duhovno življenje.

— s —

»Drugačna«Koroška

Ceprav je bil tak samo naziv ene od strank, je Koroška z nedeljskimi volitvami res postala drugačna. 44 let so socialisti imeli absolutno večino, tokrat pa so morali priznati, da jim je svobodnjaški kandidat (ki je v svojem programu imel prelom socialistične premoči in odpravo vpliva strankinih knjižic) uspel zmešati štrene in spremeniti vladno v večstrankarsko. Zdi se, da je dr. Haider postal za Koroško to, kar je Milošević za Srbe. Trenutno se sicer še ne ve, kdo bo šel s kom v koalicijo in kdo bo novi deželni glavar, jasno je samo, da so v vseh treh volilnih deželah — Koroški, Salzburgu in Tirolski — svobodnjaški zmagovalci, Ljudska in tudi socialistična stranka pa poražena.

Koroška bo z modrim (tu je mišljena barva, ki je značilna za svobodnjake) Haiderjem, počasi spremenila prvotno rdečo barvo. Za Ljudsko stranko pa je izguba boleča predvsem zato, ker so jo »vrgli« z drugega mesta. Dosedanji deželni glavar in kandidat socialistov dr. Ambrozy je moral odstopiti tri mandate, prav tako Ljudska stranka s kandidatom Scheucherjem.

Nova razpredelnica je taka: SPÖ 17 mandator, ÖVP 8 in FPÖ kar 11 (do zdaj samo 5). V procentih to izgleda takole: socialisti 46 %, svobodnjaki 29 %, Ljudska stranka 21 %. Zato obstaja odprto vprašanje, kdo bo novi deželni glavar, najbrž pa bo Haider najmanj njegov namestnik.

Vsekakor je veselje pri avstrijski FPÖ — katere glavni šef Haider tudi je — veliko, verjetno pa je tudi, da gre zmaga na Koroškem na račun mladih — novih — volivcev (teh je bilo kar 16.000) in tistih, ki se do zdaj niso odločili za nobeno od nastopajočih strank. Mimogrede: na Koroškem je imelo volilno pravico 401.759 ljudi, udeležba pa je bila 89 %.

Poleg treh glavnih so nastopile še štiri

stranke, med njimi Zeleni-Drugačna Koroška (slovenski predstavnik dr. Marjan Sturm), ki pa je dobila samo 1,7 % glasov — največ v Pliberku. Nobena od njih pa ni dobila mandata. Čeprav je žalostno, se je tudi pri teh volitvah poznalo, da »si Slovenci med seboj niso naklonjeni, kako naj jim potem bodo naklonjene druge stranke« (besede nekega dunajskega Slovence, napisane v »Pisma bralcev« časopisa »Naš tednik«).

Na Tirolskem je vladajoča Ljudska stranka izgubila največ — kar 6 mandator — a vseeno ostala vodilna. Novo stanje je tam: Ljudska stranka 19, socialisti 9 (isto kot do zdaj), svobodnjaki 5 (do zdaj samo 2), Zeleni pa so prišli od nič na tri poslance.

V Salzburgu sta prav tako izgubili Ljudska in socialistična stranka. Prva 3 mandate (zdaj jih ima še 16), druga enega (zdaj še 12). Na njun račun sta dobili svobodnjaška — k dosedanjim štirim še dva mandata — in meščanska stranka (2). Deželni glavar Haslauer, ki je bil istočasno tudi predsednik salzburske Ljudske stranke (od leta 1977), svojega razočaranja ni mogel skriti in je odstopil. Njegov naslednik bo sedanji namestnik.

R. B.

■ V Bologni se je zaključil štiridnevni kongres, posvečen 70-letnici nastanka italijanske Ljudske stranke, ki jo je ustanovil duhovnik Luigi Sturzo. Zanimivo je, da ni hotel dati svoj stranki katoliškega ali krščanskega naslova, niti ni dejal, da je to stranka katoličanov, temveč laična stranka s krščansko usmeritvijo. Stranko je zatrl fašizem, obnovljena pa je bila pod imenom Krščanska demokracija po njegovem padcu. Žal pa se je DC v zadnjem času v marsičem oddaljila od načel in programa, kot jih je zasnoval don Sturzo.

Člani gledališkega krožka SKK s koreografom Janezom Mejačem med pripravami na bogoslužno meditacijo »Bodi svetloba«, s katero bodo v prihodnjih dneh gostovali po nekaterih naših cerkvah (foto Halupca)

Verski pouk v šoli in ustavno sodišče

Verski pouk na državnih šolah je bil že od vsega začetka, tj. od podpisa novega konkordata leta 1984, vedno predmet številnih polemik in nesporazumov med politiki, toda ne med dijaki in starši. Ti slednji, tako starši kot dijaki, so v veliki večini sprejeli verski pouk v šoli ter se zanj prijavili (nad 90 %).

Levičarskim politikom pa to ni šlo v račune in so zato ob vsaki priložnosti metali polena pod noge in iskali pravne oprijeme za bojkot verskega pouka v šoli. Človek je ves čas imel vtis, da je parlament sicer z veliko večino odobril novi konkordat, toda da so mnogi pri tem držali figo v žepu, kot Slovenci temu pravimo.

Politiki in šolsko ministrstvo so se znašli v posebnih težavah, kaj nudiiti dijakom in otrokom, ki se niso prijavili k verouku. Nazadnje je minister z okrožnico dal navodilo, da morajo neprijavljenci med uro verouka ostati v šolskih prostorih in da se zanje mora vršiti »alternativni« pouk. S tem je verouk dobil svoje mesto med ostalimi učnimi predmeti in med rednim šolskim urnikom.

Toda to ni bilo všeč nekaterim, ki so vložili pritožbo na sodišče TAR v Ljubljano. Ta je dal prav pritožbi: dijaki niso dolžni ostati v šoli in slediti alternativnemu pouku. Minister se je pritožil na Državni svet. Ta je dal prav ministru. Vendar nasprotniki niso mirovali, pritožili so se na Ustavno sodišče, češ da je ministrska okrožnica neustavna.

Ustavno sodišče je 8. marca letos potrdilo, da »obisk alternativnega pouka ni obvezen«. To se pravi, da so tisti, ki se k verouku ne prijavijo, prosti, da med uro verouka gredo iz šole ali da se potepajo po šolskih hodnikih ali da sami zase študirajo ali tudi da lahko sledijo alternativnemu pouku. Praktična posledica utegne biti ta, da je verouk fakultativen predmet in da ne spada v vrsto šolskih predmetov in zato tudi ne k rednemu šolskemu urniku.

Venar niso še znani argumenti in razlogi, na katere se je Ustavno sodišče oprlo pri tej svoji razlagi. Ti bodo objavljeni čez nekaj časa. Zato je treba počakati, ali je sodišče res razsodilo, da je verouk le fakultativen predmet v šoli. Zavoljo tega za sedaj ostane vse kot je. Če bi se zares izkazalo, da je verouk le fakultativen predmet, potem se obetajo neugodni časi tako za uro verouka kot za učitelje.

Italijanska škofovska konferenca je bila zelo presenečena nad razsodbo sodišča in tudi mnogi drugi, med njimi dijaki, ki so se prijavili k verouku. Apostolski sedež pa je dal vedeti, da je spor zadeva, ki se mora urediti med Ital. škof. konferenco ter italijansko državo.

Laični politiki od komunistov mimo socializmov do liberalcev so seveda z razsodbo Ustavnega sodišča zelo zadovoljni in govorijo o »zmagi«. Vprašanje je, komu bo v korist ta »zmaga«, če bo zares obveljala omenjena razlaga. Zato počakajmo.

Volitve v vsedravnji šolski svet

2. in 3. marca so bile na šolah vseh stopenj volitve v Vsedravnji šolski svet. Volitve so bile tudi na slovenskih šolah, kjer so na kandidatski listi Sindikata slovenske šole nastopili trije šolniki, ravnatelj Josip Pečenko in Aldo Stefančič ter profesor Tomaž Simčič.

Slovenske šole imajo v Vsedravnem šolskem svetu zagotovljeno predstavništvo. Izvoljen je bil zato kandidat, ki je med učitelji in profesorji zbral največ preferenc. To je ravnatelj na srednji šoli »Fr. Erjavca« v Rojani, inž. Josip Pečenko, za katerega je bilo oddanih 302 glasov. Na drugo mesto se je uvrstil ravnatelj Stefančič, na tretje pa prof. Simčič. Prof. Simčiču, ki je ob enem sodelavec našega lista, smo ob tem zastavili dvojno vprašanje.

Ali so volitve v Vsedravnji šolski svet pomemben trenutek v življenju slovenskih šol v Italiji?

Vsodravnji šolski svet je posvetovalni organ pri Prosvetnem ministrstvu in najvišji predstavniški zbor šolskega osebja. Izreka mnenja o pobudah in ukrepih, ki jih minister misli uresničevati na šolskem področju. Mnenje Vsedravnega šolskega sveta ima gotovo svojo težo, a ni obvezujoče. Vemo sicer, da je uspešno delovanje naše šole odvisno v prvi vrsti od drugih dejavnikov, predvsem od naše dobre volje, naše zavzetosti in sposobnosti,

da se v pravem trenutku pravilno odločamo. Obenem pa se tudi zavedamo pomembnosti naše prisotnosti tam, kjer se sprejemajo odločitve, ki potem posredno ali neposredno vplivajo na delovanje naše šole. Zato je jasno, da so volitve v Vsedravnji šolski svet za našo šolo nedvomno pomemben dogodek.

Kako ocenjujete potek letošnjih volitev?

Mislím, da je Sindikat slovenske šole sestavil dobro kandidatsko listo, saj je na prvi dve mesti uvrstil dva človeka, ki nista le resnična strokovnjaka, ampak sta vse svoje življenje posvetila naši šoli in našemu narodu. Profesorju Pečenku, ki je bil izvoljen, iskreno čestitam. Prepričan sem, da bo tudi v Rimu z vso svojo običajno zavzetostjo branil koristi naše narodne skupnosti in naše šole. Obenem se na tem mestu iskreno zahvaljujem vsem tistim, ki so zame oddali svoj glas, še posebno pa seveda goriškim kolegom, med katerimi sem bil deležen nepričakovane podpore.

■ Kitajske oblasti so v Tibetu razglasile izredno stanje najvišje stopnje. To so storile zavoljo neredov, ki so izbruhnili predvsem v Lhasi, glavnem mestu Tibeta. Demonstranti so vzklikali gesla kot »Neodvisnost Tibetu!«, metali kamenje na policijo, sežigali trgovine, zlasti pa so se z vso srditostjo spravili na organe deželne partijskega odbora in deželne vlade. Policija je najprej uporabila solzilec, nato pa še strelno orožje. Ubitih je bilo 12 oseb, ranjenec pa je 1.000.

3. KONGRES mladinske Slovenske skupnosti

Predsedniška miza na 3. deželnem kongresu Mladinske sekcije SSK v Trstu

V nedeljo 5. marca je bil v dvorani Vulcania na tržaški Pomorski postaji 3. deželni kongres Mladinske sekcije SSK. Po uvodni Prešernovi Zdravljici, ki jo je za pel Dekliški zbor Devin, je udeležence pozdravil deželni predsednik MS SSK David Slobec.

Njegovemu pozdravu je sledilo glasovanje v zvezi z nekaterimi spremembami v statutu Mladinske sekcije, ki so bile soglasno sprejete. Nato je še enkrat spregovoril predsednik Slobec, ki je orisal delovanje MS SSK od 2. deželnega kongresa, kateri je bil leta 1985 v Nabrežini, do danes.

Omembe vredni sta predvsem dve pobudi: izdaja brošure z obrzenci za spremljanje poitalijanskih priimkov ter akcija zbiranja podpisov »Za boljši slovenski jutri« v korist ljubljanskemu odboru za varstvo človekovih pravic v zvezi z ljubljanskim procesom proti Janši, Tasiču, Boršnerju in Zavrlu.

Predsednikovemu poročilu so sledili pozdravi gostov iz zamejstva in matične domovine. Udeležence kongresa sta pozdravila tudi deželni tajnik SSK Ivo Jevnikar ter deželni svetovalec in devinsko-nabrežinski župan Bojan Brezigar.

Posebno pozornost je občinstvo posvetilo poročilu deželnega tajnika MS Damjana Terpina, ki je potrdil potrebo po enotnem volilnem nastopu Slovincem in njegov pomen. Ostro je obsodil ravnanje PSI in drugih sil, ki so se nekoč borile za slovenske interese in ki so danes stopile na stran italijanskih nacionalistov. Kritičen je bil tudi do Primorskega dnevnika, ki da je prevečkrat zamolčal dejavnost MS SSK. Na koncu pa se je zavzel za premostitev vseh ideoloških pregrad znotraj slovenske manjšine, da bi končno prišlo do enotnega slovenskega političnega nastopanja.

Po odmoru je prišla na vrsto razprava. Med posegi, ki so bili različnega značaja,

■ Severnoameriški škofje so se pretekli teden v Vatikanu sestali s člani rimske kurije in razpravljali o perečih vprašanjih, ki zadevajo Cerkev v ZDA. V Rimu so škofom očitali, da vse preveč z lahkoto dovoljujejo razveljavljanje cerkvenega zakona, da pretiravajo z vlogo ženske v cerkvenem bogoslužju in da so glede katoliške morale (homoseksualci, izvenzakonski spolni odnosi) preveč popustljivi. Kardinal Law iz Bostona je vse to razpravljaje povzel v besede: »Ni napetosti med škofi iz ZDA in Rimom, marveč med Cerkvijo in družbo s svojimi različnimi kulturnimi tokovi.« Na koncu zasedanja je spregovoril tudi sv. oče in dejal, da je svoboda sestavni del severnoameriške zgodovine, to pa pomeni, da imajo katoličani dolžnost, da se poslužujejo svobode, to svobodo pravilno uporabljajo in znajo pravilno izbirati.

■ Navkljub vsem posebnim ukrepom in zasedanju kosovske skupščine je prišlo do nove stavke kosovskih rudarjev, to pot v rudniku Goleš pri Lipljanu. Kakih 300 rudarjev se ni hotelo spustiti v jamo. Protestirali so, ker se dejanja Albancev in Srbov različno ocenjujejo in ker kosovsko vodstvo ne spoštuje zahtev, ki so jih postavili rudarji Starega trga pri Trepči. Oblasti pa se s temi rudarji nočejo razgovarjati, češ da se morajo držati 3. marca uvedenih posebnih ukrepov, ki predpisujejo v rudniku delovno obveznost, neke vrste vpoklic.

velja omeniti tistega, ki ga je imela Breda Susič glede šolske problematike, predvsem kar zadeva potrebe dijakov (Breda Susič je namreč aktivna v dijaškem gibanju, saj je predstavnica dijakov Klasičnega liceja v zavodskem svetu liceja »F. Prešeren« v Trstu). Mnenja je bila, da bi se morala MS SSK še bolj angažirati na šolskem področju. Njen poseg so prisotni pozdravili s toplim aplavzom.

Na koncu so delegati izvolili nov odbor in soglasno sprejeli dve resoluciji: o slovenskih televizijskih oddajah in o sinhronu.

Zasedanje je potekalo pod geslom »Za boljši slovenski jutri«, s katerim je bila poimenovana akcija zbiranja podpisov v zvezi z ljubljanskim procesom proti četverici. Geslo pa je tudi krasilo letake, ki so vsebovali program MS SSK in ki so jih njeni člani delili pred kongresno dvorano.

Za »boljši slovenski jutri« pa imajo mladinci SSK ne samo demokratizacijo v Sloveniji in Jugoslaviji, ampak tudi in predvsem reševanje problemov v zamejstvu, kot so npr. enoten politični nastop na volitvah, varstvo okolja, izboljšanje šolskih struktur in vse, kar je s temi vprašanji v zvezi.

★

■ Severnoameriški predsednik Bush je doživel svoj prvi večji poraz, saj je senat zavrnil njegov predlog, naj bi postal John Tower obrambni minister ZDA. Tower jeva preteklost namreč ni ravno čista. Bil naj bi ženskar in pijanec. Kljub temu je Bush vztrajal na tem imenovanju, ker je Tower veliko pripomogel k njegovi izvolitvi. Po tem neuspehu se je Bush odločil za Dicka Cheneyja, nekdanjega sodelavca predsednika Forda, ki je prevzel vodstvo ZDA po Nixonovem odstopu. Cheney, ki je star 48 let, naj bi bil moralno neoporečen, teži ga pa šibko zdravje. Prebolel je že kar tri srčne infarkte.

Misijski odmevi za pastoralno središče Sv. Jakob - Sv. Anton

»Hvali Jeruzalem Gospoda, ker Bog je obiskal svoje ljudstvo!« Hvala dobremu Bogu, od katerega prihaja vsako popolno darilo in zahvala tržaškemu škofu Bello-miju, da je omogočil tržaškim Slovencem ta Ljudski misijon.

28 misijonarjev se je v nedeljo 12. marca še zadnjič srečalo s svojimi verniki pri popoldanski liturgiji in zahvalni pesmi. Za Pastoralno središče (upravlja ga g. Marij Gerdol), ki skrbi za pastirsko službo pri Sv. Jakobu in Novem sv. Antonu, so bili dodeljeni trije misijonarji: p. Franček Čuček, p. Janez Šamperl ter p. Roman Tkauč. Pomagali sta tudi dve šolski sestri misijonarki Aleksandra Kuri in Suzana Masten. Vse ostale župnije so zaključile svoj misijon po svojih domačih cerkvah.

Kako in s čim naj se zahvalimo misijonarjem za dragoceno poslanstvo, ki so ga vršili med nami? Njih vrednost se ne da oceniti, kakor se ne da oceniti duhovnih zakladov milosti, ki smo jih bili deležni. Obiski bolnikov po družinah in v Domovih za ostarele, mašne daritve, opravljene na domu posameznih bolnikov ob prisotnosti do 30 oseb, spokorne liturgije, dovršeno doživetje križnega pota, potolazna srca po božji besedi ljubezni in sprave, zgodnje jutranje molitve Hvalnic, evharistično češčenje in številna središča za duhovna srečanja smemo šteti med velike milostne trenutke vseh 14 dni Ljudskega misijona.

Potrkali so na mnoga vrata, pritisnili na številne zvonce. Niso si delali utvar, tudi niso pričakovali čudežev ali množic, da bi cerkve bile premajhne. Njihova klena beseda, porojena iz najčistejših globin slovenske vernosti, nas je prepričala, da je red boljši od kaosa. Da se z ne-vero prav tako uničujemo kot z atomsko bombo.

Prav je imela oseba, ki je pripomnila, da bi se tak pretres misijona moral vršiti bolj pogostoma, potem bi Jehove priče ne imele toliko privržencev.

Od vsakega srečanja, bodisi v cerkvi ali drugod, smo odhajali z občutkom veličine božjega, večnostnega. Prisposode, vzete iz konkretnega življenja, polne osebnosti božje resničnosti. Sredi naraščajočega utripa smrti, odrešilna beseda misijonarja: »Ki rod slovenski je vodila skozi vse viharne dni, nam besedo ohranila, da z njo narod naš Boga slavi.«

Ne čudimo se preveč, če omenimo tudi posamezne odklone, saj je že škof nanje opozoril in ni se motil. To so tisti, ki farizejsko vztrajajo v prepričanju, da ne potrebujejo odrešenja. Pozablja jo, da naše življenje ni naše in da je tudi zanje Kristus umrl na križu. Pred ogledalom si verjetno radi popravijo svoje zunanjo podobo, strah pa jih je soočiti se z božjo besedo, ki bi jim osvetlila lastno duhovno podobo.

Ob nekem obisku misijonarja moramo beležiti celo primer pomanjkanja tiste temeljne duhovne finise, ki jo že običajni bon-ton zahteva. No, naš dobri misijonar se zaradi tega ni razburjal, tudi ni stresel prahu s čevlja, verjetno pa je zanj molil in ga povrhu še blagoslovil. Žal pa Sv. pismo opozarja: »Kdor ima, se mu bo še

dalo; kdor pa nima, se mu bo odvzelo še tisto, kar ima.«

Za kroniko naj povemo, da je g. Gerdol razposlal za Pastoralno središče Sv. Jakoba in Sv. Antona 250 poštnih vabil za Ljudski misijon. O podrobnostih ostalih župnij se bo zvedelo kdaj pozneje. Vsakdanje maše se je pri Sv. Jakobu udeležilo do 130 oseb, kar je za naše razmere izredno veliko. Tudi vse ostale pobožnosti od križnega pota do drugih spokornih obredov so privabile lepo število vernikov.

Da ne pozabimo misijonarjev obiskov po šolah vseh stopenj. Teh povabljenih šolarjev k skupni zahvalni maši bi moralo biti vsaj sto; prišlo pa jih je 20-25. Vsekakor smemo imenovati pravi čudežen uspeh p. Frančeka, ki je v kratkih par dnevih pripravil zares lepo petje ob koncu maše.

In zahvalna maša v nedeljo 12. marca ob 16. uri pri Novem sv. Antonu. Pomenila je pravo presenečenje. Ne pomnim te cerkve tako polne slovenskih vernikov. Naši misijonarji so dali vse od sebe. Z občutkom globoke duhovnosti vnele so nas usmerjale na sam vrh božje usmiljene ljubezni, ki naj prehaja v naše vsakdanje medčloveške odnose. Vzpodbujali so k ohranitvi dediščine naših očetov, izpričane po znamenjih in številnih kapelkah, posejanih po vseh gričih naše slovenske zemlje. Poleg zbora sv. Antona in Ljudskega petja je to zahvalno liturgijo obogatila še izvirna domiselnost p. Frančeka z vložki kitare in duhovnem dvospetu.

Po zahvalni pesmi je zadonela po cerkvi še naša Marija skoz življenje. Zaloge misijskih sveč, rožnih vencev in spominske podobice so kar izginile v rokah zadovoljnih vernikov in nas bodo vsaj za nekaj časa spominjale na lepo preživeto in duhovno bogate misijonske dneve.

Župnik Sv. Antona, g. Mario Cividin, se je na koncu maše v slovensčini zahvalil misijonarjem za tako lep uspeh misijona, ki naj se sedaj pokaže tudi v praktičnem življenju. Prof. Tomaž Simčič se je prav tako zahvalil župniku za sodelovanje, misijonarjem pa za nadvse bogato seme božje besede, po kateri naj bi zastavili nove korake za preno in v konkretna dejanja, da se ne bi ustavili le pri trenutnem navdušenju, ki se pozneje razblini.

Ob slovesu od naših misijonarjev nam je g. Gerdol povedal, da bomo za postni govor na cvetno nedeljo zopet imeli v svoji sredi p. Romana Tkauča; na Veliki petek pa bo prišel p. Franček Čuček.

Predragi Kristusovi in Marijini misijonarji, prinesli ste nam tudi nekaj domačnosti slovenskih domačij Štajerske in Koroške, vse dišeče po roženkavrtu in rožmarinu. Hvala vam, da ste si izbrali ta čudoviti misijonski poklic. Bog naj vas ohrani vedno tako požrtvovalne in veliko-dušne. Molitvene nitke, o katerih ste nam govorili, nas bodo v duhu še naprej povezovala.

Misijonar, božji poslanec si ljudstvu, / Gospodar zemlje, nebes te je poslal med nas. / Ti vsekar dvigaj visoko križ, znak odrešenja / in nikdar naj med nami ne utihne tvoj glas.

F. V.

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV - TRST

priredi revijo otroških in mladinskih zborov

PESEM MLADIH

ki bo v soboto 18. marca ob 18.30 v gledališču »F. Prešeren« v Boljuncu.

Romanje tržaške škofije na Sv. goro

Slovenski tržaški duhovniki smo se meseca novembra na obnem zboru Duhovske zveze dogovorili, da bomo 25. aprila skupno romali na Sv. goro. Koprski škof Piriš je medtem povabil vse sosednje škofe, da bi romarji iz njihovih škofij prišli tja za 450-letni jubilej te božje poti.

Škof Bellomi je zato odločil, da se bo do romanja 25. aprila udeležili tudi italijanski verniki in verjetno tudi on sam. Tako bomo imeli skupno škofijsko romanje. Organizacija romanja pa ne bo skupna. Za italijanske udeležence je sestavljen poseben odbor. Slovenski duhovniki pa sprejemamo prijave slovenskih ljudi. Vpisovanje se prične takoj.

40. obletnica slovenske klasične gimnazije v Trstu

Letos poteka 40 let, odkar je bila ustanovljena slovenska klasična gimnazija v Trstu. Pomen humanistične izobrazbe dokazuje tudi šolska politika SR Slovenije, ki zadnje čase spet uvaja v srednje šole pouk klasičnih jezikov.

Ob tem jubileju smo ustanovili pripravljali odbor dijakov (bivših in sedanjih) ter profesorjev. Izdelali smo program, s katerim bomo primerno proslavili to obletnico. V načrtu imamo tiskanje brošure, ki bo vsebovala pozdrave v latinščini in grščini, oris nastanka slovenske klasične gimnazije, seznam maturantov ter spominske članke profesorjev in bivših klasičkov.

Radi pa bi opozorili javnost na pomen ustanovitve slovenske gimnazije v Trstu tudi s proslavo. Priprave so vsestransko v polnem teku: gledališka skupina že redno vadi pod vodstvom prof. Lučke Peterlin Susić in prof. Matejke Peterlin Maver, tako da se bo predstavila slovenskemu občinstvu z igro »Proces na Vrdeli« Anonymus-a carisus-a.

Prav tako so se pod vodstvom Stojana Kureta in Janka Bana pričele vaje za ženski pevski zbor. Manjša skupina dijakov

pa skrbi s pomočjo Andreja Pisanija in Franka Vecchieta za grafično opremo brošure in umetniško plat proslave. Pripravljalni odbor pa se še vedno redno shaja in dodeluje program.

Seveda bi bili zadovoljni, ko bi to našo pobudo podprlo čim več ljudi. V ta namen smo sprožili nabiralno akcijo, a sedaj ponovno apeliramo na pomoč slovenskih bralcev za uresničitev naših načrtov, ki se ne tičejo samo ožje skupine dijakov in šolnikov, kajti tudi ustanovitev slovenske gimnazije v Trstu je prispevala h kulturni rasti slovenske manjšine v zamejstvu. Hvaležni smo vsem, ki nam bodo kakorkoli priskočili na pomoč: številka tekočega računa pri Tržaški kreditni banki je 01-5024/70. Morebitne informacije nudi tajništvo liceja »F. Prešeren«.

Posvet o bližnjih volitvah v evropski parlament

Na sedežu Union Valdotaie v Aosti je bilo v četrtek 9. marca srečanje med strankami narodnih manjšin severne Italije, ki je bilo posvečeno razpravi o možnosti skupnega nastopa na evropskih volitvah, ki bodo 18. junija letos.

Ze na prvih in drugih neposrednih volitvah v evropski parlament sta se oblikovali listi manjšin in avtonomistov. Pred petimi leti je lista izvolila v Strasbourg svojega zastopnika. Za letošnje volitve je bilo že več srečanj in stikov, v Aosti pa se je oblikovalo stališče, naj bi ne iskali sodelovanja z izrecno lokalističnimi »ligami«, temveč naj bi bilo težišče na manjšinskih strankah in na njihovi povezavi z Evropsko svobodno zvezo, ki je tudi manjšinska parlamentarna skupina v Strasbourgu.

Na zasedanju v Aosti sta SSk predstavljala deželni tajnik Ivo Jevnikar in odgovorni za evropske stike dr. Andrej Bratuž. Stranka bo v naslednjih dneh razpravljala o zadnjih predlogih. V kratkem pa bo prišlo do novega pogajalnega srečanja v Aosti ob 6. kongresu Union Valdotaie.

SLOVENSKA SKUPNOST - GORICA

vabi na

7. POKRAJINSKI KONGRES

ki bo v nedeljo 19. marca ob 15.30 v Kulturnem domu v Gorici, ul. I. Brass 20.

Dnevni red: pozdrav predsednika pokrajinskega sveta SSk; poročilo pokrajinskega tajnika; pozdravi gostov; razprava o poročilu in delovanju stranke; spremembe statuta; volitve; razno.

Na začetku kongresa nastopi mešani pevski zbor »F.B. Sedej« iz Števerjana.

IZZIV ZA VSE

Na devetdnevem potovanju je papež imel 42 govorov, med njimi 8 pridig in 34 nagovorov, in to škofom, drugim cerkvenim voditeljem, mladini, bolnim, voditeljem bratskih Cerkv, predstavnikom vlad itd. Srečal se je z mogočnimi in nizkimi, siromašnimi in bogatimi, ljudmi dobre volje in tistimi z manj dobre volje. Doživel je mir in vojno. Karizmatično se je znal približati množicam in jih kot magnet pritegniti. Radi smo mu prisluhnili. Pravzaprav se je ta ožji stik z njim in Rimom pričel že s samo pripravo na njegov prihod pred letom dni.

Brez dvoma je papežev obisk bil izziv za vsa cerkvena področja, a tudi za papeža samega. Znanе besede Pavla VI. v Ugandi leta 1969 so znova zazvene v naših srcih: »Morate imeti afriško krščanstvo. Vaša kultura mora najti v krščan-

stvu polnost in bogastvo izraza, ki je edinstven.« In kje smo sedaj, po dvajsetih letih, katoličani južnega predela Afrike?

Sama lahko presojam položaj najbolje glede same Bocvane, kjer delujem. Naj navedem le nekaj primerov!

— Sv. mašo smo od vsega začetka priprave smatrali za vrhunec papeževga obiska. Prvo spoznanje navdušenega liturgičnega pripravljalnega odbora je bil občutek majhnosti in nesposobnosti. »Kako po naše izraziti skrivnost in stvarnost te skupne hvalne molitve ob obisku našega papeža?« To spoznanje majhnosti je kmalu rodilo nepričakovano doživeto ustvarjanje, toda, »polž je ne samo pokukal, temveč tudi zlezal iz svoje hiše. Zadel pa je ob zid rimskih rubrik in predpisov. Bolelo ga je. Zbal se je in se vrnil v svojo hišico.« Tako je slikovito in ganljivo opisal položaj domači član liturgičnega odbora. Ostalo je pri nošah in ploskanju rok...

— Temelj narodne skupnosti je družina. Kakšna naj bi ta bila v tem času hitrega prehoda? Afriška? Krščanska? Afriško-krščanska? Krščansko-afriška? Stremimo po krščanskem idealu družine — a med idealom in stvarnostjo ne sme biti praznine.

Mesec dni po papeževem obisku sem kot običajno spet imela vzgojne programe za

BODI SVETLOBA bogoslužna meditacija za glas, zvok in ritem

Izbior in režija: Adrijan Rustja; koreografija Janez Mejač; scena in likovna oprema Vera Klepej; glasba Andrej Pegan; jezikovno vodstvo: Marjana Prepeluh.

Petek 17. marca: cerkev sv. Ivana - predpremierra;

Sobota 18. marca: cerkev sv. Ivana - premiera;

Nedelja 19. marca: cerkev sv. Jerneja na Opčinah;

Ponedeljek 20. marca: cerkev sv. Marije Magdalene v Bazovici;

Torek 21. marca: cerkev sv. Urha v Dolini;

Sreda 22. marca: cerkev sv. Lovrenca v Škedinju.

Vse predstave se bodo začele ob 20.30, razen nedeljske, ki bo ob 18. uri.

Slovenci po svetu

Prešernova proslava tudi v Parizu

»Skoz temna obdobja gredo nam poti, težko je Slovenec ostati. A pesem Prešernova eno uči: v svobodo in mir verovati.« Tako so v nedeljo, 26. februarja, prepevali slovenski otroci v Slovenskem domu v Parizu.

Prešernov duh vsako leto združi Slovence iz Pariza in okolice na kulturnem prazniku, ki jim vedno globlje sega v srce. Želja po potrditvi zvestobe svojemu narodu in trdna volja po ohranjanju in posredovanju neprecenljivega bogastva, slovenskega jezika in kulture mlademu rodu je še vedno živa.

Društvo Slovencev v Parizu je pripravilo krajšo akademijo, na kateri je otroški zbor zapel že omenjeno pesem Ljubke Šorli v harmonizaciji Z. Hareja Kdo je Prešeren. Štirje učenci in učenke, ki obiskujejo tečaj slovenščine, pa so recitirali še dve pesmi Ljubke Šorlijeve (Glas iz Vrbe, Luč iz Vrbe). Spored se je nato razvijal v prepletanju pesmi (zapel jih je mešani zbor Naš dom iz Pariza) in recitacij (odlomki iz del I. Cankarja, F. Bevka, pesmi L. Šorli, S. Janežiča, F. Prešerna in J. Steguja). Večer se je končal s Prešernovo Zdravljico.

Marsikateri izmed prisotnih pa je zapustil dvorano Slovenskega doma z željo, da bi tudi Slovenci v Parizu prispevali k uresničitvi Evrope narodov v Prešernovem smislu »ko rojak prost bo vsak, ne vrag, le sosed bo mejak!«

■ Po porazu v Zah. Berlinu je Krščanska demokratska zveza (CDU), ki jo vodi kancler Kohl, doživela nov neuspeh v Frankfurtu, središču zahodnonemških financ. CDU je bila v mestu na oblasti 12 let in je imela absolutno večino, sedaj pa je zdrknila z 49,6 % na 37,5 %. Tako so sedaj prvi socialdemokrati z 39,5 % prejetih glasov, zeleni so dosegli 10 % (+ 2 %), skrajno desničarska stranka nemških republikancev (NDP), ki nasprotujejo zlasti uporabi tujih delavcev, pa 7,6 %, toliko kot zadnjič v Zah. Berlinu. Zavezniki krščanskih demokratov, liberalci, so pristali na 4,5 % in ne bodo imeli nobenega svojega predstavnika v občinskem svetu. Predvideva se, da bodo oblast prevzeli zeleni in socialisti kot se je to že zgodilo v Berlinu.

voditelje v župnijah in podružnicah. V prvi podružnici sem stanovala pri družini voditelja tega občestva. Zavzet katoličan, tako tudi njegova prva in druga žena, ki z njim živita pod istim krovom. Vsi trije prejemajo zakramente. Mlajša žena je bila celo privilegirana in prejela sv. obhajilo iz papeževih rok. Prva ni mogla imeti otrok in tako sta se dogovorili za drugo, ki jo je prva žena sama predlagala in izbrala. Otroci družine in verniki, vsi razumejo in sprejmejo situacijo. Z nasmehom na obrazu pravi župnik: »To je Vatikan III.«

— Odkar delam na škofiji, živim z domačimi, bocvanskimi sestrami škofijske kongregacije. Trenutno obnavljajo svoja redovna pravila. Mučijo se s študijem cerkvenega zakonika. »Ne vemo, kaj smo, kaj naj bi bile, kako naj se obnašamo, kako naj živimo...« Afriškega vzorca redovniškega življenja še ni pri nas.

Papežev obisk nas je zbližal z Bogom, z Rimom in tudi Rim z nami. Ali nam bo tudi pomagal, da vsi skupaj rastemo v tisto pristno »svetovno« (K. Rahner) in ne samo geografsko-katoliško Cerkev 21. stoletja?

To je naš izziv, in to je, upamo, tudi izziv za vso Cerkev.

(Konec)

ZORA SKERLJ, Bocvana:

Papež v Južnoafriških deželah

SVAZIJA

Bil je to osemurni »mimohod« slikovite dežele ob sončnem vremenu, živahnem slavljenju, pestrih programih in izrazito tradicionalno-kulturnem vzdušju ter je nudil papežu svojstveno doživetje Afrike. Pred kraljevo palačo je papež čakal na sprejem dobrih deset minut. Ko je kralj prišel v vsem svojem blišču na stadion k sv. maši z 18-minutno zamudo, se je obred prekinil zaradi dobrodošlice kralju. Zamuda in čakanje naj bi bila izraz spoštovanja!

Pri maši na stadionu so 20-letnega kralja spremljale dve od štirih žena. Ob vsem tem je papež povzdigoval vzor krščanske družine, pozival k zakonski enakopravnosti moža in žene ter nedvoumno obsodil mnogoženstvo, »ki čisto poniža ženo na stvari«. Komaj mesec dni pred papeževim obiskom je bil v Manzini letni »plesni obred«, na katerem si kralj vsako leto izbere za ženo eno od številnih plesalk.

MOZAMBIK

Je to najbolj katoliška dežela tega ob-

močja, k čemur je gotovo prispevala dolgoletna portugalska kolonizacija. Vendar se dolgo ni vedelo, če bo papež mogel obiskati to Cerkev zaradi notranjih, nemirov in protiverske politike vladujoče stranke. Toda v zadnjih mesecih pred napovedanim datumom sta si Cerkev in vlada podali roke in skupno izredno lepo pripravili obisk. Zanimivo je bilo videti slike obeh, drugega ob drugem, papeža in Chissana, marksističnega predsednika države na lepakih, majcah, rutah, klobukih, krilih itd. Vzklikli »živel sv. oče!« in »živio, Frelimo« (vladna stranka) so brez prestanka odmevali vsepovsod.

V Maputu, glavnem mestu, se je zbralo kakih pol milijona vernikov za sv. mašo. Papež se je podal tudi v pristaniško mesto Beiro in nato obiskal celo oddaljena naselja, 120 km od mesta, kjer brezdomci in »vaščani« živijo v stalnem strahu pred napadi ene ali druge vojskujoče se strani. Povsod, kamorkoli je papež šel, so se ljudje oddahnili in vsaj trenutno doživeli veselje, ponos in upanje.

Vse od razglasitve neodvisnosti je dežela v državljanski vojni, ki je že terjala več kot sto tisoč ljudi. Papež je pozdravil sklep vlade o vrnitvi zaplenjenih cerkvenih zgradb in posestev, ki je bil sprejet pred dvema letoma in se sedaj počasi

Izdaja Katoliško tiskovno društvo
List je bil registriran na goriškem sodišču
28. januarja 1949 pod št. 5